

Josep M. Vilalta

I si fóssim com Dinamarca?

Són temps crítics per Catalunya. Moments de reflexió sobre el futur com a país. Per això és útil i alhora necessari disposar de referents i poder aprendre de les societats més dinàmiques i desenvolupades per poder-nos-hi emmirallar. En aquesta línia, un bon exemple pot ser Dinamarca.

Amb una població de 5,6 milions, Dinamarca ha fet històricament una aposta clara per una societat justa i de progrés. No en va és un dels països del món amb una renda per càpita més alta i un dels que tenen la distribució de renda més igualitària. La seva cultura política ha estat caracteritzada per la transparència, la recerca del consens i grans acords a l'entorn de

J.M. VILALTA, *secretari executiu de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP)*

les qüestions essencials com a país. En aquests consensos hi trobem a les darreres dècades una aposta clara i decidida per l'educació (en tots els seus nivells i etapes) i per la recerca científica. Dinamarca destina el 8,7% del PIB a educació (Catalunya, el 5,2% i baixant) i el 3,15% del PIB a recerca i desenvolupament (Catalunya, el 1,51%). L'educació és pública i gratuïta. La taxa d'atur és tan sols del 7,5%, amb un teixit empresarial divers i competitiu: en l'European Innovation Scoreboard ocupa la tercera posició (Espanya, la 17a). Anualment, el Govern danès destina uns 2.100 milions d'euros a les universitats (755 milions a Catalunya), invertint a parts iguals entre formació i recerca, i té més de 30.000 professors a les vuit universitats. El seu impacte científic és alt i genera un nombre considerable de patents. Malgrat

tots aquests indicadors, les autoritats polítiques segueixen apostant per l'educació i per la R+D com a polítiques capitals: el pla Dinamarca 2020 proposa, entre d'altres objectius, que els escolars danesos haurien de ser dels més intel·ligents del món, i que el país estigui entre els primers en la creació d'igualtat d'oportunitats. Alhora, es proposa que almenys el 60% de cada cohort d'edat completi algun tipus d'educació superior. Sens dubte no es poden importar realitats econòmiques ni tradicions culturals, però en el debat sobre el futur de Catalunya necessitem referents com els de Dinamarca. Ens mostren amb tossuderia que una altra societat és possible: un país on l'educació i la creació de valor i de coneixement és al centre de la seva raó de ser. Apostem per ser la Dinamarca del sud d'Europa?●